

Gimnazista a lányom

A kapualj görbe macskakövei meg az udvaron virító zöld nagyon is vidékies, legalább is kiskürosi látványt nyújtanak, de az Üllői-útról idehallatszik a villamosok csilingelése.

Vagyis Budapesten vagyunk, a Ferencvárosban.

Viola-utca 45. Házmestertakás.

A konyhában erőyes vonású, kékszemű asszony forgolódik a tűzhely körül. Ambrus Ferencné. Az udvaron vidám izgalommal rohángál egy hatéves kislány, Ferike. Most jött haza az óvodából, a levegőben kavargó jó szagokat kóstolgatja, s addig is, míg elkészül az ebéd, egy fűrt szőlőt zsákmányol.

Ambrusné időnként kinéz a konyhából, tekintete szeretettel simogatja végig kislánya barna fejét. Aztán a szobába vezető ajtóhasadékán pillant be, s a szemében most is anyai öröm és büszkeség fénylik.

A szobában a dívány szélén, tizennégy éves, komolyarcú, kékszemű kislány kuporog. Olvas.

— Nagyom, szeretem a jó könyveket, be is iratkoztam a Szabó Ervin ifjúsági könyvtárba — mondja Ambrus Júlia.

Olvasni is szeret, meg tanulni is. A nyolcadik általánosban jeles volt az általános tanulmányi eredménye.

— A történelmet is szeretem, meg a nyelveket is — magyarázza Júlia —, de a legjobban mégis az egészségtant... Első segélynyújtói tanfolyamot is végeztem... Az nagyon érdekes volt...

...És már magyarázza is nekihevülve, hogy mit kell tenni az eszméletét vesztett beteggel, hogyan kell a különböző sebesüléseknél első segítséget nyújtani.

— Persze a legfontosabb — teszi hozzá komolyan —, hogy azonnal orvost hívjunk.

Ambrus Júlia maga is orvos akar lenni. Ez a hivatás vonzza a legjobban; a beteg gyermekek gyógyítása.

Aki pedig orvos akar lenni, annak igen sokat kell tanulnia.

Ambrus Júlia édesanyja is ilyen komoly, érdeklődő gyermek volt, mint a kislánya. Mégsem tanulhatott. Hiába jártak az iskolából az édesanyjához, tanítással tovább a kislányt, már a negyedik elemi után abba kellett hagynia az iskolát.

Nyomdában dolgozott évekig, Ambrus Ferenc asztalossegédhez ment feleségül. A háború alatt Pestre sodródtak, a férj a Csonka Gépgyárba — mert lakásuk nem volt —, az asszony házmesterséget vállalt.

Aztán eltelt egy néhány év. A Csonka Gépgyárból Kismotor- és Gépgyár Nemzeti Vállalat lett, az Ambrus-féle kizsákmányolt proletárokból pedig felszabadult dolgozók, az államhatalom birtokosai.

Es Ambrusék élnek új jogaikkal és lehetőségeikkel: iskoláztatják Júliát, aki orvos akar lenni. Már fel is vették a kislányt az általános gimnázium első osztályába.

— Tavaly kapott a lányom háromszor negyven forint, egyszer meg ötven forint tanulmányi segélyt — számolgatja Ambrusné.

— Meg egy nyolcvan forintos tanszerutaványt is kaptam, anyuka — szól közbe Júlia —, igaz, hogy ez már erre az évre szól. A gimnáziumra.

Júlia áhitattal ejti ki ezt a szót: »gimnázium«. Hálás a gimnáziumért, a Pártnak, az államnak és szüleinek is, akik a rájuk háruló kisebb-nagyobb áldozatokat is szívesen vállalják azért, hogy Júlia tanuljon.

Néhány nap múlva egy szeptemberi reggelen nagy izgalommal ébred majd az Ambrus család. Anya Júliával elindul a gimnázium felé, Ambrus Ferenc, a Kismotor- és Gépgyár asztalosa pedig a gyárba menel mosolyogva, talán még egy kicsit hitetlenül is süttöggja: »Gimnazista a lányom.«

o. k.

Közp. nyomat. XX. cs. 23. sz.

Budapest nyomda NY., Közp. Városi ház — 1396/50

			
Budapestre vonatkozó újságcikkek			
Szerző:	O. K.		
Cím:	Gimnazista lányom		
Forrás:	Cikkek		
(Hely)	1950. VIII. 31.	(Idő)	(Köt. v. füz.)
(Oldal)			
Tárgy:	373.51		
Hely:	1950. VIII. 31.		
Idő:			
Személy:			
Helyszám:			